

Sygn. akt XXIII Gz 98/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Magdalena Nałęcz

Sędziowie: SO Andrzej Sobieszczański (spr.)

SO Bolesław Wadowski

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w postępowaniu upadłościowym:

(...) spółki akcyjnej w W.

z udziałem:

wierzycieli

na skutek zażalenia wierzycieli W. W. i G. W. (1) na
postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 15 listopada 2016 r., sygn. akt X GUp 63/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Magdalena Nałęcz SSO Andrzej Sobieszczański SSO Bolesław Wadowski

Sygn. akt XXIII Gz 98/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie odrzucił zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego z 5 października 2016 r. o odrzuceniu zarzutów wniesionych przeciwko układowi zawartemu w trybie art. 425 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze z dnia 28 lutego 2003 r. (tekst jednolity Dz. U. 2015. poz. 233 ze zm.).

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wywiódł, że zgodnie z treścią przepisu art. 222 ust. 1 PUiN na postanowienie sądu upadłościowego i sędziego komisarz zażalenie przysługuje w przypadkach wskazanych w ustawie. Niniejsze postępowanie upadłościowe toczy się według przepisów Części trzeciej Ustawy (Odrębne postępowanie upadłościowe), Tytułu Ia (Postępowanie upadłościowe wobec deweloperów). Przepis art. 425 ust. 4 PUiN reguluje instytucję zgromadzenia nabywców, do której w żadnej mierze nie mogą być stosowane przepisy art. 281 i nast. PUiN. Instytucja zgromadzenia nabywców jest uregulowana całościowo w Tytule Ia Postępowania upadłościowego wobec deweloperów, ma odrębny charakter, tak co do zakresu przedmiotowego podejmowanych przez zgromadzenia

nabywców uchwał (art. 425 ust. 1 pkt. 1 -3), jak i co do zakresu podmiotowego, tj. uczestników takiego zgromadzenia. Uchwała zgromadzenia nabywców podjęta w niniejszej sprawie nie może zatem zostać zaskarżona poprzez zarzuty, zaś sąd nie zatwierdza układu - brak jest bowiem podstaw do stosowania przepisów art. 287 i nast. PUiN. Z tych przyczyn Sąd Rejonowy odrzucił zarzuty wniesione przez W. i G. W. (1) jako środek prawny niedopuszczalny w opisywanym reżimie upadłości, a owo postanowienie nie podlega zaskarżeniu.

Zażalenie podlegało zatem odrzuceniu jako niedopuszczalne w trybie art. 370 w zw. z art. 395 § 2 k.p.c. w zw. z art. 222 ust. 1 i art. 229 Prawa upadłościowego i naprawczego.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyli wierzyciele W. i G. W. (2) zaskarżając je w całości.

Postanowieniu temu skarżący zarzucili:

1. naruszenie art. 370 k.p.c. w związku z art. 229 P., art. 222 ust. 1 P. oraz art. 287 P. poprzez przyjęcie, że od postanowienia w przedmiocie odrzucenia zarzutów przeciwko układowi zawartemu w trybie art. 425⁴ ust. 1 pkt 3 P. nie przysługuje zażalenie (jest niedopuszczalne), gdyż układ zawarty na podstawie art.

(...) § ust. 1 pkt 3 P. nie podlega zatwierdzeniu na podstawie art. 287 i następnych P.;

2. naruszenie art. 4254 ust. 1 pkt 3 oraz art. 4254 ust. 6 P. poprzez przyjęcie, iż instytucja zgromadzenia nabywców jest uregulowana całościowo w Tytule Ia Postępowanie upadłościowe wobec deweloperów i ma odrębny charakter pod względem przedmiotowym i podmiotowym;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 229 P. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 listopada 2016 r. argumentów dla poparcia stanowiska Sądu Upadłościowego, iż instytucja zgromadzenia nabywców jest uregulowana całościowo w Tytule Ia Postępowanie upadłościowe wobec deweloperów i ma odrębny charakter pod względem przedmiotowym i podmiotowym.

W związku z powyższym skarżący wniesli aby Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy uchylił zaskarżone postanowienie i zasądzenie od pozostałych wierzycieli niepieniężnych na rzecz skarżących koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

W odpowiedzi na zażalenie wierzyciele posiadający status nabywców lokali mieszkalnych: A. i M. M. (1), M. i M. C., J. i S. M. wniesli o oddalenie zażalenia w całości.

W uzasadnieniu podnieśli, że uchwała zgromadzenia nabywców nie podlega kontroli w trybie przewidzianym dla układu, tj. na podstawie art. 287 p.u.n. Sędzia-komisarz jako podmiot uprawniony do uchylenia uchwały jednoznacznie stwierdziła, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do uchylenia uchwały z art. 200 p.u.n. W konsekwencji odrzucenie środka odwoławczego wniesionego przez skarżących było prawidłowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji podzielił poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, ich ocenę prawną i w konsekwencji przyjął je za własne.

Na wstępie niniejszego uzasadnienia wskazać należy, że ustanowienie odrębnego postępowania upadłościowego wobec deweloperów uregulowanego w art. 4251 - art. 4255 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony przed 1 stycznia 2016 r., zatem zastosowanie mają przepisy obowiązujące przed tą datą) jest następstwem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, który podkreślił, że obowiązujące niegdyś przepisy nie zapewniały dostatecznej ochrony nabywcom mieszkań i domów jednorodzinnych od deweloperów również z powodu braku odpowiednich regulacji zabezpieczających środki finansowe nabywców w przypadku upadłości deweloperów (postanowienie TK z dnia 2 sierpnia 2010 r., S 3/10, Legalis nr 279403). Krytycznie oceniano w

świetle uprzednio obowiązujących przepisów okoliczność, że klienci dewelopera stawali się jego wierzycielami, a ich roszczenia kwalifikowane były zgodnie z art. 342 p.u.i.n. do kategorii czwartej i zaspokajane na równi z innymi wierzytelnościami dłużnika, w tym dostawców usług, firm budowlanych czy dostawców materiałów, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu projektu ustawy z 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego ((...) sejmowy nr (...), VI kadencja). Intencją zatem ustawodawcy przy pracach nad wprowadzeniem odrębnego postępowania upadłościowego wobec deweloperów było zwiększenie ochrony nabywców lokali mieszkalnych i domów jednorodzinnych od deweloperów. Co więcej, odrębne postępowanie upadłościowe wobec deweloperów w założeniu ma wzmocnić i rozszerzyć w przypadku owych nabywców cel postępowania upadłościowego, jakim jest maksymalne zaspokojenie interesów wierzycieli (art. 2 ust. 1 p.u.i.n.). Wyrazem takiego ratio legis ustawy z 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (Dz.U. 2011.nr 232, poz. 1377 ze zm.), która wprowadziła odrębne postępowanie upadłościowe wobec deweloperów, jest również art. 4252 ust. 1 p.u.i.n. Przepis ten artykułuje zasadę, że w przypadku ogłoszenia upadłości dewelopera środki zgromadzone na mieszkaniowych rachunkach powierniczych oraz prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego nieruchomości stanowią osobną masę upadłości, która służy zaspokojeniu w pierwszej kolejności nabywców lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych. Regulacja ta, z zawartym w nim wyrażeniem "zaspokojenie w pierwszej kolejności nabywców lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych", ma charakter lex specialis w stosunku do art. 342 p.u.i.n., regulującego ogólny porządek zaspokajania wierzytelności upadłościowych. Reguła ta kreuje prawo pierwszeństwa zaspokojenia się wierzytelności nabywców przed innymi wierzycielami upadłego. W związku z powyższym argumentację skarżącego oceniać należy przez pryzmat zasadniczej idei jaka przyświecała ustawodawcy przy wprowadzeniu odrębnego postępowania upadłościowego wobec deweloperów.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego, stwierdzić należy, że niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 370 k.p.c. w zw. z art. 229 p.u.i.n., art. 222 ust. 1 p.u.i.n., art. 287 p.u.i.n., art. 4254 ust. 1 pkt 3 p.u.i.n. oraz art. 4254 ust. 6 p.u.i.n. Argumentacja podniesiona w zażaleniu de facto sprowadza się do zakwestionowania przyjętego w toku postępowania upadłościowego trybu sądowej kontroli uchwały zgromadzenia nabywców lokali mieszkalnych. Stosownie do art. 4254 ust. 1 p.u.i.n. zgromadzenie nabywców lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych podejmuje uchwałę w przedmiocie m.in. zawarcia układu likwidacyjnego, o którym mowa w art. 271 ust. 1 p.u.i.n.. Zgromadzenie nabywców podejmuje uchwałę, o której mowa w ust. 1, w obecności co najmniej połowy nabywców mających łącznie trzy czwarte ogólnej sumy wierzytelności przypadających nabywcom uprawnionym do uczestniczenia w tym zgromadzeniu (ust. 4 art. 4254 p.u.i.n.). W przypadku podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1 pkt 1, lub uchylenia podjętej uchwały przez sędziego-komisarza, mienie stanowiące osobną masę upadłości wchodzi do masy upadłości, a zobowiązania niepieniężne upadłego przekształcają się w zobowiązania pieniężne (ust. 5. art. 4254 p.u.i.n.). Sąd Okręgowy dokonał interpretacji tego przepisu w sposób zgodny z powszechnie przyjętą hierarchią dyrektyw interpretacyjnych, tj. w pierwszym rzędzie wykładnią językową. Kluczowa zaś w tym przypadku jest przytoczona treść ust. 5 analizowanego przepisu. Ustawodawca bowiem wprost przewidział, że właściwym trybem badania prawidłowości uchwały jest jej uchylenie przez sędziego-komisarza. Przepis ten bowiem stanowi „lub uchylenia podjętej uchwały przez sędziego-komisarza”, co oznacza, że sędzia-komisarz może uchylić każdą uchwałę podjętą przez zgromadzenie nabywców. Nie może mieć zatem zastosowania art. 287 p.u.i.n. regulujący problematykę zatwierdzania przez sąd układu przyjętego przez zgromadzenie wierzycieli, możliwości zgłoszenia wobec układu zarzutów i dopuszczalności zażalenia na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu. Ustawodawca w art. 4254 p.u.i.n. kilkakrotnie posługuje się zwrotem „podjęcie uchwały”, „zgromadzenie nabywców”, co nie koresponduje z treścią art. 287 p.u.i.n. Przepis ten reguluje sytuację przyjęcia układu przez zgromadzenie wierzycieli. Nie wspomina nic o podjęciu uchwały przez gremium o szczególnym charakterze jakim jest zgromadzenie nabywców. Przepis art. 4254 ust. 5 p.u.i.n. przewiduje zatem kontrolę dokonywaną przez sędziego-komisarza na podstawie art. 200 p.u.i.n., który stanowi, że sędzia-komisarz może uchylić uchwałę zgromadzenia wierzycieli, jeżeli jest sprzeczna z prawem lub narusza dobre obyczaje albo rażąco narusza interes wierzyciela, który głosował przeciw uchwale. Na postanowienie sędziego-komisarza przysługuje zażalenie do sądu upadłościowego. W konsekwencji niedopuszczalne są środki zaskarżenia w postaci zarzutów przeciwko układowi i zażalenia na odrzucenie tychże zarzutów. Zażalenie bowiem przysługuje jedynie w przypadkach określonych w ustawie (art. 222 ust. 1 in principio p.u.i.n.). Podobnie uchwały nabywców w przedmiocie zawarcia układów likwidacyjnych nie podlegają zatwierdzeniu przez sąd upadłościowy. Z art. 4254 ust. 5 p.u.i.n. płynie

wniosek, że każda uchwała zgromadzenia nabywców podlega kontroli merytorycznej ze strony sędziego-komisarza pod względem zgodności z prawem, dobrymi obyczajami oraz interesami wierzycieli głosujących przeciwko uchwale. Jest to zatem kontrola merytoryczna, a nie wyłącznie formalna, o której mowa w art. 285 ust. 4 p.u.i.n. (sędzia-komisarz wyłącznie stwierdza postanowieniem, że układ zawarto). Przyjęcie przeciwnego zapatrywania prowadziłoby do niedopuszczalnego pomieszczenia trybów odwoławczych i w istocie czterostopniowej kontroli instancyjnej, w której sąd upadłościowy występowałby raz w roli sądu odwoławczego, a drugi raz sądu pierwszej instancji (kontrola sędziego-komisarza - kontrola ze strony sądu w ramach zażalenia na postanowienie sędziego-komisarza - kontrola sądu upadłościowego w trybie zatwierdzania układu - i w końcu kontrola Sądu Okręgowego w trybie zażalenia na postanowienie sądu upadłościowego w przedmiocie zatwierdzenia układu). Taka sytuacja budziłaby zresztą uzasadnione wątpliwości, skoro de lege lata postępowanie cywilne jest dwuinstancyjne. Ponadto gdyby dopuścić dwa tryby kontroli, wówczas pojawiłby się problem, czy sąd upadłościowy może badać w tym samym składzie te same okoliczności prawne i faktyczne (w jednej sprawie jako sąd odwoławczy, a w drugiej jako sąd pierwszej instancji). Nie mógł też umknąć uwadze sądu drugiej instancji fakt, że przyjęcie dopuszczalności dodatkowej kontroli instancyjnej byłoby niekorzystne dla „wierzycieli niepieniężnych”, którzy na forum zgromadzenia nabywców wyrazili zgodę na przyjęcie układu likwidacyjnego. Powyższe doprowadziłoby nie tylko do znacznego wydłużenia postępowania, ale i do zbyt daleko posuniętej możliwości ingerowania przez „wierzycieli pieniężnych” w uchwałę podjętą na zgromadzeniu nabywców. Takie stanowisko byłoby niewątpliwie sprzeczne z celem odrębnego postępowania upadłościowego wobec deweloperów, jakim jest zaspokojenie roszczeń wierzycieli-nabywców w najwyższym stopniu. W świetle przedstawionej argumentacji uzasadniona jest konkluzja, że układ likwidacyjny podlega kontroli merytorycznej tylko raz i to wyłącznie przez sędziego-komisarza w trybie art. 200 p.u.i.n.

Istotny w tym kontekście jest także art. 425 ust. 6 p.u.i.n., który stanowi, że w pozostałym zakresie do zgromadzenia nabywców stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli. „Odpowiednie stosowanie” oznacza, że niektóre przepisy stosuje się bez żadnych zmian, niektóre z uwzględnieniem różnic wynikających z ustawy, a niektóre w ogóle. Zastrzeżenie odpowiedniego stosowania, jakim posługuje się prawodawca, ma na celu uczulenie interpretatora przepisów na szczególny charakter odesłania, tj. że jest to odesłanie nie wprost, lecz niejako pośrednie. Skarżący skądinąd nie dostrzega powyższego niuansu podnosząc, że „Ponadto art. 425 ust. 6 p.u.i.n stwierdza, że w pozostałym zakresie do zgromadzenia nabywców stosuje się przepisy o zgromadzeniu wierzycieli”. Regulacja ta potwierdza szczególny charakter postępowania upadłościowego wobec deweloperów w stosunku do postępowania prowadzonego na zasadach ogólnych. Nie ma wobec tego podstaw do uznania, że ustawodawca wymaga przeniesienia na grunt upadłości deweloperskiej wszystkich przepisów o zgromadzeniu wierzycieli, a w szczególności przepisów dotyczących trybu zatwierdzania układu przyjętego przez zgromadzenie wierzycieli. Pamiętać również należy, że w teorii prawa funkcjonuje założenie o racjonalności ustawodawcy. Przyjęcie takiej idealistycznej zasady pozwala na prawidłową ocenę analizowanych przepisów oraz całego kontekstu prawnego, w jakich one występują, jako elementów koherentnego systemu świadomie skonstruowanego zgodnie z regułami językowymi i technikami legislacyjnymi. Gdyby było inaczej, prawodawca zastosowałby bezpośrednie zastosowanie do przepisów o zgromadzeniu wierzycieli, bez sformułowania „odpowiednio”. Zwrócić uwagę warto na § 156 ust. 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie zasad techniki prawodawczej z dnia 20 czerwca 2002 r. (tekst jednolity Dz.U. 2016. poz. 283 ze zm.), który stanowi, że jeżeli daną instytucję prawną reguluje się całościowo, a wyczerpujące wymienienie przepisów prawnych, do których się odsyła, nie jest możliwe, można wyjątkowo odesłać do przepisów określonych przedmiotowo, o ile przepisy te dadzą się w sposób niewątpliwy wydzielić spośród innych; przepis odsyłający formułuje się w postaci: „Do... (określenie instytucji) stosuje się odpowiednio przepisy o ... (przedmiotowe określenie przepisów)”. Nie ulega zatem wątpliwości, że przepisy dotyczące postępowania upadłościowego wobec deweloperów mają w założeniu mieć charakter regulacji całościowej, kompleksowej.

Ponadto nie zasługiwały również na uwzględnienie twierdzenia skarżącego jakoby brak możliwości zatwierdzenia uchwały zgromadzenia nabywców o zawarciu układu likwidacyjnego mogłoby prowadzić do sytuacji, w której część wierzycieli zostanie pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Podstawowym środkiem realizacji praw wierzyciela w postępowaniu upadłościowym prowadzonym na zasadach ogólnych jest zgłoszenie wierzytelności, z której skarżący skorzystali. Po wtóre, jak zostało to już wyżej zasygnalizowane, każda uchwała zgromadzenia nabywców podlega

kontroli merytorycznej ze strony sędziego-komisarza pod względem zgodności z prawem, dobrymi obyczajami oraz interesami wierzycieli głosujących przeciwko uchwale w trybie art. 200 p.u.i.n. Na postanowienie zaś sędziego - komisarza przysługuje zażalenie do sądu upadłościowego (art. 200 in fine p.u.i.n. w zw. z art. art. 222 ust. 1 p.u.i.n.) Oznacza to, że ustawodawca przewidział dla wierzycieli procedurę gwarantującą ochronę ich praw. Podkreślenia wymaga, że sędzia-komisarz w uzasadnieniu postanowienia z 15 lipca 2016 r. wypowiedział się merytorycznie w przedmiocie uchwały podjętej na zgromadzeniu nabywców nie znajdując podstaw do jej uchylenia w oparciu o kryteria opisane w art. 200 p.u.i.n. Sędzia-komisarz nie stwierdził ani sprzeczności proceduralnej, czyli naruszenia przepisów prawa w sposobie przeprowadzenia zgromadzenia i podjęcia uchwały, ani sprzeczności z prawem treści podjętej uchwały. Treść uchwały nie godzi również w powszechnie przyjęte normy moralne, zwyczaje czy sposoby postępowania. Brak postanowienia sędziego-komisarza o uchyleniu uchwały oznacza, że sędzia-komisarz nie znalazł podstaw do jej uchylenia. Do dyskrejonalnej władzy sędziego-komisarza należy stwierdzenie, czy zostały spełnione przesłanki do uchylenia uchwały.

W ocenie składu orzekającego nie zasługiwał też na aprobatę zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. O skutecznym postawieniu zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braku uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Zarzut ten może znaleźć zastosowanie jedynie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego orzeczenia (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2012 r., I ACa 599/12, LEX nr 1238241; wyrok SA w Łodzi z dnia 12 sierpnia 2015 r., I ACa 199/15, LEX nr 1797178; wyrok SN z dnia 19 marca 2012 r., 11 UK 162/11, LEX nr 1171001). W tym kontekście zwrócić uwagę należy również na wyrok SN z dnia 7 maja 2002 r. (I CKN 105/00, LEX nr 55169), w którym stwierdzono, że w uzasadnieniu wyroku musi znaleźć odzwierciedlenie dokonany wybór określonych przepisów, ustalenie w drodze wykładni ich znaczenia i zastosowanie norm prawnych w związku z poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Powyższe rozważania stosowanie do treści art. 397 § 2 k.p.c. należy w pełni odnieść do postanowień.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można przyjąć, że sposób argumentacji przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia uniemożliwia rekonstrukcję ustaleń faktycznych i prawnych stanowiących podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, a tym samym dokonanie kontroli zaskarżonego orzeczenia. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie jest co prawda przesadnie obszerne, niemniej jednak zdaniem Sądu Okręgowego spełnia ono wszystkie wymagania przewidziane w art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie to w sposób właściwy odzwierciedla tok rozumowania Sądu pierwszej instancji i pozwala bez wątpliwości stwierdzić czym kierował się Sąd odrzucając zażalenie na postanowienie z dnia 5 października 2016 r., wskazana została podstawa prawna rozstrzygnięcia oraz przedstawiona, co prawda krótko, argumentacja wyjaśniająca przyjęty sposób rozstrzygnięcia. Ze wskazana przez Sąd pierwszej instancji argumentacją, która legła u podstaw odrzucenia zażalenia można się nie zgadzać, czy podważać prawidłowość jej zastosowania w niniejszej sprawie, z całą jednak pewnością należy przyjąć, że podstawa ta została wskazana i wyjaśniona.

Całkowicie chybiony jest również zarzut skarżącego, że Sąd nie odniósł się do argumentacji prezentowanej przez skarżących. Podkreślić bowiem należy, że Sąd nie musi odnosić się do wszelkich podnoszonych przez strony argumentów przemawiających za takim czy innym ich stanowiskiem. W myśl art. 328 § 2 k.p.c. obowiązkiem Sądu jest uzasadnienie rozstrzygnięcia i to Sąd w niniejszej sprawie uczynił wskazując podstawy faktyczną jak i prawną odrzucenia zażalenia. Jasnym jest przy tym, że rozstrzygając w taki sposób nie podzielił stanowiska skarżących uznając je za niezasadne. Sąd mógł oczywiście wyjaśnić również dlaczego argumentacja wierzycieli piętężnych jego zdaniem nie zasługiwała na uwzględnienie, ale brak takiego wyjaśnienia nie może uzasadnienia dyskwalifikować. Jeszcze raz

bowiem podkreślić należy, że zadaniem Sądu jest uzasadnienie rozstrzygnięcia, a nie wyjaśnienie dlaczego stanowisko jednej bądź drugiej strony nie zasługiwało na uwzględnienie.

Reasumując, sąd pierwszej instancji dokonał trafnej wykładni przepisów dotyczących odrębnego postępowania upadłościowego wobec deweloperów i w konsekwencji zaskarżone rozstrzygnięcie jest prawidłowe oraz odpowiada prawu.

Z przytoczonych wyżej względów, wobec braku usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 229 p.u.n. postanowił o jego oddaleniu.

SSO Magdalena Nałęcz SSO Andrzej Sobieszczęński SSO Bolesław Wadowski